

[Justitsministeren.]

Udviklingstrin. Det har jeg ikke ment, idet mange af disse Tilfælde netop omfatter Personer, der staar paa et vist aandeligt lavt Udviklingstrin. I øvrigt kan jeg nævne Tilfælde, hvor den strafbare Virksomhed kun har været ganske kort Tid. Det fremgaar for øvrigt af § 3, i hvilke Tilfælde Strafnedsættelse kan finde Sted.

Jeg kommer derefter til de Ændringer, der finder Sted med Hensyn til Lovens Konfiskationsregler. Ved Ændringen til § 4 om Konfiskation løses der ved Lovforslaget en Tvivl om denne Bestemmelses Fortolkning med Hensyn til, hvilke Formuer det er, der kan konfiskeres. Det siges i Lovforslaget, at det for gifte Personers Vedkommende er den paagældendes Bodel og eventuelle Særøje og ham tilhørende Rente- eller Indtægtsnydelser. Endvidere gøres de mere effektive Regler i Lov Nr. 406 af 28. August 1945 om Konfiskationskrav anvendelige. Efter Lovens nuværende Formulering er der som bekendt fakultativ Adgang til at træffe Bestemmelse om Formuekonfiskation i alle Tilfælde, hvor nogen findes skyldig i Medfør af Straffelovstillægget. Domstolene har praktiseret denne Bestemmelse, om hvis Rimelighed der har hersket nogen Uenighed, idet det jo faktisk er en Tillægsstraf, der her idømmes, og idet vi siden 1824 her i Landet ikke har kendt denne Straffeform, saaledes at Konfiskation kun er brugt ved de grove Forbrydelser. Efter Udvalgets Forslag skulde den kun kunne anvendes, naar Straf over 6 Aar er forskyldt. Jeg har ment, at det er at gaa for vidt, og at man burde sætte 4 Aar som Minimum i Stedet for 6 Aar. Endvidere har jeg foreslaaet, at Konfiskation uanset Straffens Størrelse skal kunne ske, naar en Person har ydet økonomisk Støtte af væsentlig Betydning til Foretagender eller til Planlæggelsen af Foretagender, som kan medføre Straf efter Loven. Derefter kan altsaa den Mand, hvis Forbrydelse har bestaaet i, at han har ydet saadan indirekte Hjælp — altsaa ikke direkte har været i Forbindelse med Besættelsesmagten —, og som maaske derfor kun kan straffes med en Straf under 4 Aar, altid straffes paa Pengepungen, og det finder jeg er ganske rimeligt. Derved faar man Adgang til at straffe Bagmændene paa Pengepungen, hvor man ikke kan straffe dem tilstrækkelig haardt efter Loven, idet deres Forbrydelse i sig selv ikke er tilstrækkelig stor dertil. Jeg tillægger dette stor Værdi, og det er altsaa ogsaa en Skærpelse i Forhold til Udvalgets Forslag.

Ændringen til § 5 letter Konfiskation af D. N. S. A. P.s Formue.

Jeg kommer derefter til den meget vigtige og meget omdiskuterede § 6 om Rettighedstab, Tab af almen Tillid, som det hedder i Straffelovstillægget. I denne Paragraf foreslaas dels visse Indskrænkninger, idet Adgang til Næring og til Understøttelse og Pension fremtidig kun skal fortabes i det Omfang, hvori det følger af den øvrige Lovgivning, dels visse Udvidelser, idet ogsaa Retten til at virke som Leder i Ungdomsorganisationer kan fratages den paagældende. Det er noget nyt i Forhold til Udvalgets Forslag, idet jeg har ment, det var rimeligt at tage dette med som en af de Rettigheder, der kan mistes. Endvidere indføres efter det juridiske Udvalgs Forslag, at man kan miste Retten til at virke i Dagspressen eller ved periodiske Tidsskrifter som Udgiver, Redaktør eller Medarbejder eller til at være økonomisk interesseret i Bladvirksomhed.

Der indføres derhos i Modsætning til Loven, som den nu er, en fast Regel om, at Rettighederne skal fortabes for bestandig, naar Straffen sættes til mindst 4 Aar. Hvis Straffen er under 4 Aar, skal Rettighederne fortabes for 5 Aar. Det svarer til den gældende Praksis.

Som noget nyt i Forhold til Udvalgets Forslag foreslaar jeg, at Retten i saadanne Tilfælde, hvor ved en Dom Straffen bortfalder, kan bestemme, at kun de under 1—3 nævnte Rettigheder skal bortfalde, det vil sige Stemmeret, Valgbarhed, Ret til offentligt Hverv og til at gøre Militærtjeneste. Det juridiske Udvalg giver Domstolene Adgang til at bestemme, at Rettighedstabet helt kan bortfalde. Jeg fastholder dette, men giver altsaa yderligere en Adgang til at bestemme, at kun de offentlige Rettigheder skal bortfalde. Der skabes ved denne Foranstaltning en Mulighed for, at Domstolene i Smaatterisager kan indskrænke Straffen til dette, at den paagældende i 5 Aar mister Valgret og Ret til offentlige Hverv. Jeg tillægger det nogen Betydning, at man paa denne Maade uden at idømme den paagældende en Straf kan give Udtryk for, at selv om han efter hans Forhold ikke kan idømmes Straf, maa Samfundet dog stemple det, han har gjort, som forkasteligt.

Endelig skal jeg bemærke, at efter Lovforslaget bortfalder Betegnelsen Fortabelse af almen Tillid.

Det, der er det væsentlige ved Ændringerne af denne Paragraf med Hensyn til de